

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

Cap. XIII. Orationes satisfactoriæ, & quòd Vocatio diuina post Pœnitentiam
exhortetur, & impellat ad feruore[m] & perfectione[m] in bonis omnibus
operib.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

h Marc 9.
40.

D. dixerit: *g* quicumque potum dederit uni ex minimis istis calicem aqua frigida, tantum in nomine discipuli, & h in nomine meo. Amen dico vobis, non perdet mercedem suam: ego enim illi aquam gratiae vitae cum tanta spiritualium bonorum abundantia dabo: ut omnia sua bona desideria in hac vita, & in futura eternum exsatiat, Amen.

CAPVT XIII.

ORATIONES SATISFACTORIAE, ET QVOD
votatio diuina post pœnitentiam exhortetur, & impel-
lat ad feruorem & perfectionem in bonis
omnibus operibus.

ERTIOS Pœnitentiæ fructus complectitur oratio. Et quoniam multi pœnitentes præstare non possunt alias pœnitentias corporales, ob suam imbecillitatē aut eleemosynas, ob paupertatem: solent vt plurimum Confessarij terrium hoc satisfactoris genus eis præscribere: qualia sūt Sacro Missæ interesse, Psalmos, Coronas, siue Rosaria, & Litanias orare, Ecclesias visitare, Cōciones audire, pios libros legere, & aliquid temporis diuinis mysterijs meditandis impendere: aliaque similia opera, quæ ad cultum diuinum, vitamq; contemplatiuam spectant: quæ ad vtrumque prædictum finem valdè conducunt. Valdè enim pro peccatis præteritis satisfaciunt, quatenus carni & spiritui sunt grauias; adiuuant verò, ad vitæ reformationem & perfectionem, quatenus in se valdè excellunt; nostrumque spiritum multum extollunt, vt cū diuino coniungatur. Vtrumque hoc Sanctus Chrysostomus coniunxit dicens: *si magnum aliquod donum Deo offerre volumus: nihil habemus laudatione maius, nihil laudatione difficilius.* Nam multum procul dubio spiritus laborat in adhibenda attentione ad id, quod in hac laudatione facit: ne scilicet ad alia diuertat, aut sollicitudinum occurrentium agmini aditum præbeat; alijsque imaginibus, quæ turbare eum solent. Ipsum quoque corpus aliquid patitur. Ecclesiastes enim dixit: *a frequentem meditationem, carnis esse afflictionem.* Et nominatim quidem, eò quòd oratio externam quoq; exigat reuerentiam, quam exhibendo, ipsum corpus defatigatur: siue genua sint flectenda, siue standum, siue in loco aliquo quietè manendum: quamuis satisfactio (teste S. Thoma) nominatim respondeat speciali illi orationis labori, quæ vocalis est: cænim *reddimus* (vt Oseas Propheta dixit) *Domino omnem iniquitatem auferenti vitulos labiorum nostrorum:* verba scilicet Orationum, Hymnorum, Canticorum, & aliarum laudum.

In Pjal. 110

a Eccl. 12. 12.

2. 2. 7. 83.

a. 12.

b Osea 14. 3.

SED multò adhuc magis conducit oratio ad nostram reformationem & perfectionem, duos alios effectus in nobis producendo: *refectionem* scilicet animæ spirituales; & *impetrationem* eorum bonorum, quæ à Deo petimus. His enim peccatorum reliquias euellit, à lapsibus præseruat, arboremque pœnitentiæ fouet: vt fructus valdè copiosos & perfectos proferat. Oratio, ait S. Chrysostr. est instar irrigationis arborum, & plantarum, quæ aquæ humore virorem & vigorem suum conseruant, crescunt, & folia flores, ac fructus proferunt: quod si irrigatio desit, marcescunt, arescunt, & tandem per eunt: præcipuè si in arida & arenosa terra sint sata; & clima ipsum æstuosum & intemperans. Hunc ergò in modum, orationis irrigatione spiritus vigorem conseruabis, cresces in virtute, flores produces feruentium desideriorum, folia verborum sanctorum, & bonorum operum fructus. Quod si irriguum hoc tibi deesset, virtutes omnes perirent: eò quòd plantatae sint in anima, quæ instar est aridæ & sterilis terræ, & à ventis passionum vrentibus oppugnata; radijsque, quos amor proprius ex se iacit, quasi consumpta. Oratio, inquit, instar est solis in mundo: cuius præsentia plantæ virescunt, viuencia exhilarantur, alleuiantur infirmi, & sani laborant: per illam enim exanimata corda incalescunt; tristitia consolationem percipiunt; infirma conualescunt; & quæ sana sunt, solidantur. Illa denique vitam Dei cultu dignam miris modis conciliat, conciliatam auget, quasi que thesaurum recondit animis nostris. Nam DEVS admirabilem se ostendit in ijs, qui orationi se dedunt: vt illos virtutibus & gratijs dicit, quæ sint hominibus admirationi. Nam ipse dixit: *c petite & accipietis*, ideoque si castitatem, si patientiam, reliquasque virtutes ab eo petas, vt oportet: accipies eas liberaliter. Quod si velis, vt Michæas ait, *d facere semper iudicium & iustitiã, & diligere misericordiam, & sollicitum ambulare cum Deo tuo*: esto sollicitus ac diligens in orando: oratio enim impetrabit tibi spiritum feruere *iudicis* in te ipsum; & sollicitæ ac misericordis *matris* in proximos; & *fili* diligentis, ac obedientis Deo tuo. Eadem impetrabit tibi reformationem, & constantiam, quam desideras: quia omnia potest, & omnia obtinet in virtute Spiritus sancti, à quo illa procedit. Quemadmodum in Duce spirituali *fusus* est dictum, ad quem remitto Christianum Lectorem.

§. *Vnicus. Vocatio ad omnia bona opera prædicta.*

IMPONAMVS huic Tractationi finem, explicantes amicum & beneuolum modum, quo vocatio diuina animam per pœnitentiam iam iustificatam, inuitat, vt prædicta omnia opera feruenter exerceat, & vias satisfactionis ac reformationis, vsque ad earum finem acceleret.

S. Thom. 9.
87. 4. 13.
Reficit &
impetrat.

Lib. de or.
orando Deū.

Oratio fons
& sol.

c. Matth. 7. 7

d. Mich. 6. 8

a Cant. 2. 10

Surge, inquit, propera amica mea, columba mea formosa mea, & veni. Iam enim hyems transit, imber abiit & recessit. Flores apparuerunt in terra nostra; tempus putationis aduenit: vox turturis audita est in terra nostra: ficus protulit grossos suos: vineæ florentes dederunt odorem suum. Surge, amica mea, speciosa mea, & veni. columba mea in foraminibus petrae, in caeuerna macerie inhabita, ostende mihi faciem tuam, sonet vox tua in auribus meis: vox enim tua dulcis, & facies tua decora. O vtinam diuinus spiritus eum tibi manifestaret, qui in his similitudinibus latet, excitareris dubio procul, & ingentem resumeres spiritum ad excellentissimam reformationem & perfectionem procurandam, quam eisdem similitudinibus intendit ipse tibi persuadere. Quod primum iubet animæ tuæ est, vt surgat, non ex morte ad vitam: quia supponitur iam resurrexisse per Contritionem & Confessionem factam: sed ab illo tristi & flebili statu, in quo est; & à torpore atque ignauia, quæ solet eum comitari, ad vitam nouam, valdeque reformatam inchoandam: magnoque feruore opera sanctitatis exercenda, quibus illa obtinetur. quod vt tibi persuadeat, quatuor efficacissimas affert rationes.

Surge à Torpore.

I.
Ob Beneficia exhibita.

PRIMA ratio est desumpta ex ingentibus beneficijs ac fauoribus, quibus te persecutus est die, quo fuisti confessus: quæ beneficia splendidis, ac gloriosis nominibus, quibus te compellat, ostendit: quæ non sunt inania, sed sanctitate, quam significant, plena. est autem rationi consentaneum, vt tu iuxta eorum significationem te geras, quasi tibi diceret: recordare, o anima iam confessa, quod in confessione fecerim te *amicam meam*, per gratiam & charitatem; *columbam meam*, per puritatem & sinceritatem; *formosam meam*, per omnium virtutum splendorem: & in his omnibus es mea: nam huiusmodi dona non tua sunt, sed mea: quæ idè tibi contuli, vt te obstringerem, vt semper in ea merneris, & eisdem mihi seruires. Quare surge, propera, & veni. Surge, amica mea, vt voluntatem meam fortiter adimpleas; propera, columba mea, ad multos filios operum sanctorum, magna puritate generandos; veni formosa mea, vt virtutum splendorem clarissimis exemplis manifestes. quæ omnium intuentium corda pertrahant ad imitationem. Grata igitur esto tanto benefactori tuo; nouas gratias, acceptis iam donis comparando.

2.
Impedimenta sublata.

Nec minus efficax est *secunda ratio*. nam per Confessionem sublata sunt impedimenta in diuino seruitio progrediendi. *Hyems*, ait, *transit imber abiit & recessit*. Iam enim præteritæ vitæ peccata tibi condonauit, quæ tibi quasi hyems quædam erant, ob iustitiæ solis absentiam; frigus erant ob defectum charitatis; & imber, ob effrenas carnis passiones ac tentationes Dæmonis permolestas. Nubilum erat ob fidem mortificatam, & ignorantia nebulam, triste, ob conscientia remorsum, & culpa a-

mari-

maritudinem. Cum igitur hæc omnia cessauerint: *Surge, propera & veni.* Exi aliquantulum ex molesta miseriarum tuarum consideratione; quæ timidam te reddit, & arctat, respira cogitatione ingentium misericordiarum mearum. & siquidem peccatorum tuorum catenas, & compedes solui: memor esto huius beneficii, gratamque te semper ostende: occupando te in meo obsequio. Filijs Israel olim dixi, *b Memento diei huius, in qua egressi estis de Aegypto, & de domo seruitutis, in qua tenebamini.* In eius ergo memoriam præcipio, vt non comedatis fermentatum panem. Sed tibi, O anima iustificata, nunc dico, vt semper sis memor huius diei, in qua per confessionem eripui te à Dæmonis tyrannide, à peccatorum seruitute, à frigoribus & imbribus calamitatum, quos propter illud fueras promeritus. Hanc igitur à te gratitudinem requiro, vt non amplius c fermentum corruptionis resumas; sed azimum ab omni fermento liberum: festinando, vt procul magis ac magis discedas ab Aegypto, vt acceptum bonum securius conferues.

SED tertia ratio, quam addit, adhuc est efficacior. Iam enim in nomine & virtute DEI, tuæ salutis opus feruentibus initijs inchoasti: relictum itaque est, & rationi omninò conforme, vt pergas, donec perfectè voti compos euadas. Attende, inquit, incepisse iam in anima tua ver nouæ vitæ. ex gratia enim & auxilio meo iam flores bonorum desideriorum in te apparuerunt; tempus putationis conscientiæ tuæ aduenit: quam Sacramentalis confessionis falx putatoria perfecit, cum ab ea omnia peccata putauit; *Vox turturis audita est,* cum præ dolore eorum ingemuiti; *ficus protulit grossos suos,* dum aliqua alia opera satisfactoria, & quæ dolorem tibi incusserunt, præstitisti; *vineæ tuarum potentiarum florentes bonis desiderijs inceperunt odorem suum dare,* & proximos ædificare. Quæ igitur tam sæliciter incepisti: ne hæsites. Sed *surge & propera,* vt peticias, & abluas, quod adhuc tibi deest. Desideriorum tuorum flores proferant bonorum operum fructus. Eadem falx, quæ tua peccata putauit, eorundem reliquias abscondat; delicias putet ieiunijs; fortunas, eleemosynas, secularem splendorem, humiliationibus: omnes in his omnibus excessus abscondendo; *Vox turturis,* quæ ob culpas gemebat, gemat nunc in oratione, continuum petendo virtutum augmentum. *Ficus,* quæ satisfactionis grossos ac debita protulit, proferat nunc optimas secundas ficus, reformationis in moribus: *Vineæ,* quæ bonum odorem dabant, proferant nunc amoris vinum & feruoris. Denique bona proposita, quæ concepisti: attende, vt statim opere exequaris, nec dubites, auxilium meum tibi ad futurum. desidero. n. opera mea esse perfecta: & qui sanctificationis tuæ opus in te cepi: auxiliu feram, vt perficiatur. Ne oblata hæc

S. Bern. ser
58. in Cant.

b Exo. 13. 3. 7
Deuter. 16. 3.

c 1. Co. 5. 8

3.
Iacta est n-
lea, pergen-
dum est.

occasionem præterire patiaris: quam nunc offero. occasio enim semel amissa, difficile redit. & si non perficias, quod nunc incipis, illudent tibi Dæmones, tanquam homini inconstanti: qui d *cepit adificare*, & cœptum adificium non potuit consummare.

d Luc. 14. 30

4.
Ad orationem & Contemplationem euola.

e Psa. 103. 18
Herinacius.
Columba.

SEd neque hic sistit diuina vocatio: secundò enim vocat animam, vt opera exerceat orationis, & contemplationis sublimiora *Surge*, ait, *columba mea*: & è terra in cœlum vola; è creaturis ad creatorem, & ex te ipsa ad tuum Redemptorem. Ingredere per orationem & Meditationem in *foramina petrae & cauernam macerie*: mansionem & sessionem tuam ponens in mea humanitatis ac diuinitatis mysterijs; in vulneribus, quæ tui gratia in cruce pertuli, & in ijs operibus, quibus te protego, & ex cœlo ipso tibi assisto: vt tibi spiritum & feruorem recipias, quo meas imiteris virtutes, sequaris consilia; & feruentibus in me sensibus & affectibus transformeris. Cùm de confessione peragenda cogitares, tuorumque peccatorum memoria quodammodo contraheris; ad mea vulnera, vt veniam quæreres, cõfugiebas. Scriptum est enim: *petra refugium herinacis*. Nam ad hæc se recipit foramina, vt securus sit. Iam desisti *herinacius* esse, ob pœnitentiam & factus es *columba*, ob receptam puritatem. Veni igitur ad eadem vulnera mea, non repens sicut herinacius; sed sicut columba volans, non præ timore tremens, aut repugnauer; sed magno animo, & fiducia maxima; non ad petendam tantum tuorum peccatorum veniam, sed vt propter dolores meos gemas, & in meas virtutes transformeris, dulcesq; mecum sermones misceas. *Ostende mihi faciem tuam, quæ decora est: & sonet vox tua in auribus meis: quia dulcis est*. Non timeas in meum conspectum venire, præteritorum peccatorum turpitudinem erubescens: quia iam te lacrymarum aqua ablaisti; & per Absolutionem tibi impensam, omnes tuas maculas deleui. Ideoque magna es induta pulchritudinem & elegantiam. Ne existimes molestum mihi esse, si in oratione mecum loquaris. & me vocem verbaque tua contemnere, tanquam ab eadem anima prolata, quæ tor aliàs in mei & proximorum suorum iniuriam protulit: Nam post tuam pœnitentiam, iam vox tua est mihi dulcis, illamque audire delector. Loquere, ora, pete, mecumque de tuis rebus confer. nam deliciae meæ sunt colloqui cum filiis hominum, & cum eisdem conuersari, qui mihi sunt chari. O felicem animam quæ DEVS vocatione adeò beneuola vocat! cui gloriosa adeò agnomina tribuit! cum qua tenera adeò colloquia miscet, cui exercitia adeò nobilia suggerit, auxilium suum etiam offerens: vt in eisdem proficiat.

ODEVS animæ meæ: quanto æquius dicere tibi ego possum, quod tu mihi: ostende mihi Domine, faciem tuam: quia decora est; sonet vox tua in auribus meis: quia dulcis est; illustra, Domine, diuino tuo lumine mentem

meam:

meam: vt in contemplatione pulchritudinem videam diuinæ faciei tuæ, & virtutum ac perfectionum tuarum elegantiam, ita vt ad eas imitandas exciter, & afficiar. Sonet in auribus meis dulcissima suauissimæ inspirationis tuæ vox, quæ me ad omnium horum operum exercitationem inuitet; vt auxilio tali præmunitus in omnibus eis valdè præcellens eadam; perueniamque ad te videndum, & in gloria tua æternum fruendum, Amen.

TRACTATVS III. FINIS.

TRACTATVS IV.

DE SACRATISSIMO
EUCHARISTIÆ
SACRAMENTO ET EXCELLENTI
PERFECTIONE, QUAM SUS-
cipientibus adfert.

CAPVT PRIMVM.

PRAESENTIAM CHRISTI D. N. IN SANCTISSIMO
Eucharistiæ Sacramento comprobant stupenda, quæ per
illud facta sunt in mundo.

ANCTISSIMVM Altaris Sacramentum, quod etiam EUCHARISTIÆ appellamus, proprium locum (vt sacra Concilia Ecclesiæque Doctores allerunt) habet post Baptismũ & Confirmationẽ, quæ nos capaces dignosque reddunt ad illud suscipiendũ. Sed quoniam plerumque fideles in varias incidunt culpas, à quibus necesse est, eos per cõfessionis Sacramentum purgari, antequam hoc suscipiant: hoc poluimus quarto loco, tanquam solem inter septem planetas, quod tamen in excellentia & dignitate est omnium primum, & a fontem solis licet appellare: multis scilicet aquis redundantem. Nam ex septem fontibus Saluatoris hic gloriosior est, & abundantior: quia continet in se ipsummet

Concil. Trid.
sess. 7. c. 1.
S. Tho. 3. p.
4. 6. a. 2.
S. 3.

Ios. 15. 7.
Ija. 12. 3.